

[Agerschou]

i virkeligheden kan det være ligegyldigt. Jeg tror aldrig nogen sinde, jeg har oplevet hr. Mogens Elvensø svare på det, han bliver spurgt om.

Jeg vil starte med at sige, at socialministeren den 17. februar 1989 udsendte en interessant pressemeddelelse. Hun bekendtgjorde, at der nu ville blive lavet et analysearbejde på arbejdsskadeområdet. Det er ikke særlig interessant. Det er nærmest en tjenestepligt for skiftende socialministre at nedsætte grupper, der skal foretage den slags analyser med hensyn til arbejdsskader. Det plejer der som regel ikke at komme meget ud af, i hvert tilfælde ikke meget handling.

Det, der var interessant i pressemeddelelsen – det vil jeg tillade mig at citere – er, at socialministeren udtaler:

»Det vigtigste er at undgå arbejdsskader og de ulykkelige konsekvenser, de kan have for de arbejdsskadede og deres familier. Når skaden alligevel sker, bør der først og fremmest sættes på, at den arbejdsskadede så vidt muligt kan vende tilbage til en normal tilværelse og beskæftigelse, men der må også sikres en hurtig og effektiv behandling af erstatningssager. Usikkerhed om fremtiden kan ofte være det værste i en sådan situation.«

Det synes vi i SF er en meget inspirerende holdning hos socialministeren, som vi da også har brugt, da vi udarbejdede det forslag til en ny arbejdsskadeordning, vi diskuterer i dag.

Omkring samme tid offentliggjorde SiD og Byggefagenes Sammenslutning et oplæg til en ny arbejdsskadeordning, der faktisk var og er i overensstemmelse med socialministerens grundtanker.

Desværre har disse holdninger ikke præget det udvalgsarbejde, der har været i gang i det forløbne år. Og det er faktisk baggrunden for, at SF har fremsat dette forslag, hvor hovedformålet er det samme, som socialministeren mener skal være formålet overalt i den sociale lovgivning, nemlig at ændre systemet fra at være passiviserende til at være aktiverende. Det, vi foreslår, er, at man i stedet for udelukkende at fokusere på erstatning fokuserer på revalidering.

Jeg lagde mærke til, at socialministeren i sin tale vedrørende forslaget nærmest bad om »time out«: Der er nogle udvalg, der er i gang.

Jeg lagde også mærke til, at socialministeren ikke ville afvise, at nogle af elementerne i SF's

forslag ville kunne bruges, og det ser jeg selvfølgelig frem til samtaler med socialministeren om.

I rækken af ordførerindlæg synes jeg, at Socialdemokratiets var det mest interessante, specielt fordi det lykkedes hr. Taanquist omhyggeligt at undgå overhovedet at komme ind på nogen som helst af elementerne i SF's forslag. Og vi ved jo egentlig godt hvorfor. På området her har vi jo den situation, at de enkelte fagforbund i LO er uenige. Og hvad sker der så med Socialdemokratiet? Så går man totalt i koma. Det synes jeg er trist.

Jeg forstod også på Socialdemokratiets svar på mit spørgsmål og indlæg, at man har problemer overhovedet med at forholde sig til et arbejdsskadeudvalgsforslag. Og så beskylder man nærmest socialministeren for, at det er ministeren, som ikke går i gang og ikke fremsætter lovforslag. Mit indtryk er nærmere, at det er parterne på arbejdsmarkedet, herunder de enkelte fagforbund i LO, der er ude af stand til at blive enige om en model, som kunne betyde nogle fremskridt på arbejdsskadeområdet, som kunne betyde, at folk ikke i årevis skulle gå passivt og vente og håbe på en eller anden form for erstatning, som de så alligevel ikke får.

Jeg vil slutte her, bl.a. fordi jeg kan se, at de fleste ordførere er forsvundet ud af salen, har andre gøremål. Det kan være, det er aftensmaden, man gerne vil fortære i fred. Det synes jeg er trist på så vigtigt et område. Jeg håber ikke, at det skal tages som udtryk for, hvor ringe eller hvor stor en interesse man har for et område, der angår så mange mennesker, hvor der er så mange ulykkelige skæbner.

Socialministeren (Aase Olesen):

Socialdemokratiets ordfører sagde, at det ville glæde ham, hvis jeg herfra ville love, at jeg ville fremsætte et lovforslag straks i begyndelsen af næste samling. Det vil jeg af gode grunde ikke, fordi jeg belært af erfaringerne ved, at dette er meget svært stof. Jeg har én gang i min ministertid haft lovforslag om arbejdsskadeforsikringen på lovprogrammet, men måtte trække det tilbage, fordi vi ikke var færdige.

Det hænger netop sammen med det, som hr. Agerschou sagde, at man vil tilstræbe størst mulig enighed på forhånd i disse sager. Det er baggrunden for, at den betænkning, som jeg så at sige arvede, da jeg trådte til, ikke var en vel-